

naturligvis finde sig i at administrere det, der ligger under hans Embede. Da Keiser-Nielsen var Minister, syslede han meget stærkt med det kongelige Teater, og han kom til det Resultat, at man ikke burde opgave det kongelige Teater, men at det, for at det kunde være, hvad det burde og skulde være, burde moderniseres og drives paa en anden Maade.

Det er jo rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Chr. Søgaard sagde, at i 1917 fremsatte Keiser-Nielsen et Lovforslag for Rigsdagen; han brød med det, som alle andre Ministre havde gjort: de havde talt om Sagen, men ikke handlet. Keiser-Nielsen fremlagde — og det tjener ham til Ære — et Lovforslag for Rigsdagen for at se, om den vilde være med til at løse den Opgave, der forelaa efter den megen Kritik, der havde været om det kongelige Teater. Han stillede ikke alene Forslag om at bygge en Dobbeltscene ved at bygge en lille Scene til 400 Tilskuere, men han gik ogsaa til at modernisere det gamle Teater. Desuden stillede han Forslag om at flytte Operaen og Balletten til Casino. Han havde ogsaa udarbejdet et Forslag med Dobbeltscenen for Øje, idet han hævdede, at kunde man ikke blive enig om det ene, kunde man maaske blive det om det andet, derfor havde han forberedt det, det var jo hans Opgave, og han troede, man maatte se at faa en Løsning paa dette Spørgsmaal. Jeg synes ikke, det ærede Medlem skulde tage ham til Indtægt, han har jo handlet stik imod, hvad det ærede Medlem vilde.

Han tog jo ogsaa Ministeren til Indtægt, idet han sagde, at den nuværende Undervisningsminister dog maatte slutte sig til Forslaget, fordi han havde skrevet en Artikel i „Fyens Tidende“. Jeg har jo nu hørt Ministeren udtale sig her i Dag, og det kan jo ikke nægtes, at han haltede lidt, saa til den ene og saa til den anden Side, men jeg fik dog det Indtryk, at han ikke vilde gaa med til at sælge det kongelige Teater. Jeg tror, at Minister Byskov har en anden Opfattelse end Forstander Byskov; men hvis han havde tænkt sig, at han saa hurtigt efter skulde blive Minister, tror jeg heller ikke, at han havde skrevet denne Artikel. Jeg har set i et Blad, at Ministeren i et Interview sagde, at han var blevet meget harm paa en Skuespiller, og derfor skrev han denne Artikel, men fordi man bliver vred paa en eller anden, synes jeg ikke, man skal angribe en Institution. Man maa først undersøge Sagen meget nøje, inden man paa forsvarlig Maade kan angribe den.

Jeg har beskæftiget mig en Del med denne Sag. Jeg skal indrømme, at indtil 1918 havde jeg intet Kendskab til det kongelige Teater. Jeg hører ikke til dem, der gaar stærkt i Teatret, der er vist ikke mange, som gaar der saa lidt; men da Sagen saa kom paa Dagsordenen, fik jeg den Opgave at undersøge, om det var forsvarligt for Landet at beholde denne Institution, eller om man burde opgave den og lade Staten slippe for disse Udgifter. Jeg har nu beskæftiget mig med denne Sag i 8 Aar; det har kostet mig meget Arbejde at sætte mig ind i den, det gør man hverken paa 8 eller 14 Dage. Jeg tror, at hverken den ærede Ordfører for Forslagsstillerne eller Ministeren kan være inde i Sagerne. Ja, man kan jo se, at der gives saa mange Penge ud, og man kan sige, at det er urimeligt for det Arbejde, man faar, og derfor vil man ikke være med til dette.

Jeg er nu ved mit Arbejde kommet til det Resultat, at jeg ikke kan anbefale mit Parti at sælge det kongelige Teater. Det har nemlig en ganske anden Opgave end alene at spille Teater. Det er en Skole, i hvilken de forskellige Kunstnere skal opdrages. Det har derfor en anden Opgave end de private Teatre. Disse kan aldrig optage det kongelige Teaters Opgave. Et privat Teater har den Opgave at søge at tjene saa mange Penge som muligt. Jeg talte en Gang med en Skuespiller, da et Stykke under Krigen var gaaet 200 Gange paa Sønderbros Teater. Jeg spurgte ham, om man kunde lære noget deraf. Nej, sagde han, det er en ren Helvedesmaskine, Aften efter Aften skal man uafbrudt gentage det samme, og dette opdrager ikke Kunstnerne, det er en fuldstændig Trædemølle at gaa i, og vi siger ogsaa: nu skal vi ind i Møllen igen.

Naturligvis har ogsaa det kongelige Teater den Opgave at tjene Penge, men det har, som sagt, ogsaa andre Opgaver. Se f. Eks. paa Skolen for Balletbørnene. De kommer der i seks, syv Aars Alderen og faar deres udmærkede Skoleundervisning dér. De lærer først at tale deres eget Sprog, dernæst Tysk, Fransk og Engelsk, saaledes at de, naar de gaar ud fra det kongelige Teater, er i Stand til at drage ud i Verden og tjene deres Brød. Der er ikke mange Skoler, hvor man faar en saadan Skoleundervisning. Musikken har jo ogsaa stor Betydning for vort Land, og taler man med en Musiker, vil han sige, at skal man lære noget virkelig stort og godt, maa det være ved det kongelige Teater.

De bedste Skuespillere gaar jo ogsaa ud fra det kongelige Teater. Hvis en